

การวางยาพิษในบ่อน้ำ: สงครามชีวภาพของไซออนิสต์, กฎหมายระหว่างประเทศ, และความต่อเนื่องของความรุนแรงในยุคอาณานิคม

ในตำนานของอิสราเอลสมัยใหม่ เหตุการณ์ในปี 1948 มักถูกมองว่าเป็นสงครามเพื่อความอยู่รอด เป็นช่วงเวลาของการกำเนิดชาติท่ามกลางภัยคุกคามต่อการดำรงอยู่ แต่ภายใต้เรื่องเล่านี้ มีประวัติศาสตร์ที่มีดমনและได้รับการบันทึกไว้อย่างดีเกี่ยวกับอาชญากรรมสงคราม — รวมถึงการจงใจวางยาพิษในบ่อน้ำและแหล่งน้ำของชาวปาเลสไตน์ การกระทำเหล่านี้ไม่ใช่ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว แต่เป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์ที่กว้างขวางในการลดจำนวนประชากร ช่มชู้ และยึดครองดินแดน — ซึ่งยังคงดำเนินต่อไปในปัจจุบันผ่านการทำลายโครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำในเขตเวสต์แบงก์ที่ถูกยึดครองและการปิดล้อมกาซ่าอย่างสมบูรณ์

การวางยาพิษในแหล่งน้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยสารชีวภาพ ไม่ใช่แค่กลยุทธ์ในสนามรบ แต่เป็นอาชญากรรมสงครามภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ เป็นอาวุธที่ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานอย่างมหาศาล และเป็นอาชญากรรมต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ในปี 1948 การกระทำเหล่านี้ผิดกฎหมายอยู่แล้วภายใต้ **อนุสัญญากรุงเจนีวาที่ 4 (1907)** ซึ่งอิสราเอลผูกพันทั้งโดยความต่อเนื่องของการผูกพันและการเข้าร่วมในภายหลัง บทความนี้จะนำเสนอประวัติศาสตร์ที่ได้รับการบันทึกไว้ของปฏิบัติการวางยาพิษในน้ำของไซออนิสต์ ผลกระทบทางกฎหมายและความต่อเนื่องของกลยุทธ์นี้ตั้งแต่เหตุการณ์นัคบา (Nakba) จนถึงปัจจุบัน

สงครามชีวภาพในปี 1948: การวางยาพิษเป็นนโยบาย

อักเร (พฤษภาคม 1948): ใช้รากสาดใหญ่ในน้ำ

ในเดือนพฤษภาคม 1948 ขณะที่กองกำลังไซออนิสต์ปิดล้อมเมืองปาเลสไตน์ **อักเร** หน่วย **วิทยาศาสตร์** ลับของอาชานาห์ (**Hemed Bet**) ได้นำสารชีวภาพที่ใช้แบคทีเรียใช้รากสาดใหญ่ใส่ลงในระบบน้ำของเมือง เป้าหมายคือทำให้ประชากรพลเรือนอ่อนแอ สร้างความตื่นตระหนก และเร่งให้เกิดการอพยพ

- **วิธีการ:** แบคทีเรียใช้รากสาดใหญ่ที่เพาะในห้องปฏิบัติการถูกใส่ลงในระบบน้ำประปาของเมือง
- **ผลกระทบ:** พลเรือนหลายสิบคนป่วยด้วยใช้รากสาดใหญ่ สภาภาษาชานเข้ามาแทรกแซง
- **ผู้กระทำ:** หน่วย 131 ภายใต้อำนาจของผู้นำอาชานาห์
- **เอกสาร:** หอจดหมายเหตุทหารอิสราเอล บันทึกของสภาภาษาชาน และนักประวัติศาสตร์ชาวอิสราเอล เช่น เบนนี มอร์ริส, อฟเนอร์ โคเฮน และโทมัส เชเกฟ ยืนยันปฏิบัติการนี้

นี่เป็นการใช้兵器ชีวภาพครั้งแรกที่ทราบโดยกองกำลังไซออนิสต์ในช่วงสงคราม ไม่ใช่การกระทำของหน่วยที่ไม่ได้รับอนุญาต แต่เป็นปฏิบัติการทหารที่วางแผนไว้โดยมุ่งเป้าไปที่พลเรือน

กาซ่า (มิถุนายน 1948): แผนการก่อการร้ายทางชีวภาพที่ล้มเหลว

ไม่นานหลังจากเหตุการณ์ในอักเร หน่วยเดียวกันพยายามดำเนินการวางยาพิษด้วยใช้รากสาดใหญ่ใน **กาซ่า** ซึ่งขณะนั้นอยู่ภายใต้การบริหารของอียิปต์ แต่ครั้งนี้ ผู้ปฏิบัติการถูกจับกุมโดยกองกำลังรักษาความปลอดภัยของ

อียิปต์ก่อนที่พวกเขาจะสามารถปล่อยเชื้อโรคได้

- **วัตถุประสงค์:** ทำให้กาซาปั่นป่วน ขัดขวางการเสริมกำลังของฝ่ายอาหรับ และแสดงถึงอิทธิพลของไซออนิสต์
- **การค้นพบ:** เจ้าหน้าที่อียิปต์ยึดสารชีวภาพและจับกุมผู้ปฏิบัติการ
- **เอกสาร:** โทมัส เซเคฟ, **1949: ชาวอิสราเอลกลุ่มแรก**, และรายงานของหน่วยรักษาความปลอดภัยอียิปต์

ถึงแม้ว่าการโจมตีจะล้มเหลว แต่ก็แสดงให้เห็นถึงรูปแบบที่ชัดเจนของกลยุทธ์สงครามชีวภาพที่ประสานงานกันในหลายแนวรบ

บิดูและเบตซูริก (ฤดูใบไม้ผลิ 1948): การปนเปื้อนบ่อน้ำในหมู่บ้าน

ในช่วงก่อนเหตุการณ์นักบวช หมู่บ้านปาเลสไตน์ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเยรูซาเลม — รวมถึง **บิดู** และ **เบตซูริก** — รายงานถึงความพยายามของกองกำลังไซออนิสต์ในการวางยาพิษหรือทำลายบ่อน้ำในท้องถิ่น หมู่บ้านเหล่านี้ตั้งอยู่ในตำแหน่งยุทธศาสตร์ตามเส้นทางลำเลียงไปยังเยรูซาเลม

- **หลักฐาน:** ทำให้การดักจับจากที่รวบรวมโดยวาเลด คาลิตี และบันทึกของปาเลสไตน์ในท้องถิ่น
- **เจตนา:** ลดจำนวนประชากรหรือขัดขวางการกลับมาด้วยการทำให้ทรัพยากรในท้องถิ่นไม่สามารถใช้งานได้
- **ผลลัพธ์:** หมู่บ้านเหล่านี้ถูกทำให้ว่างเปล่าในที่สุด ผู้อยู่อาศัยหนีหรือถูกขับไล่

ถึงแม้ว่าจะไม่มีการกู้คืนหลักฐานทางจุลชีววิทยา (อาจเนื่องจากเวลาและการทำลายล้าง) รูปแบบนี้สอดคล้องกับโปรไฟล์ปฏิบัติการของการก่อวินาศกรรมของไซออนิสต์ในพื้นที่ชนบท

อัยน์คาริม (1948): การเจ็บป่วยจำนวนมากหลังจากการก่อวินาศกรรมอ่างเก็บน้ำ

ตั้งอยู่ทางตะวันตกของเยรูซาเลม **อัยน์คาริม** ประสบกับการระบาดของโรคอย่างกะทันหันหลังจากการโจมตีของอาณานิคมที่มุ่งเป้าไปที่อ่างเก็บน้ำของหมู่บ้าน

- **รายละเอียด:** ชาวบ้านป่วยไม่กี่วันหลังจากการโจมตี อาการบ่งชี้ถึงการปนเปื้อน
- **ไม่ได้รับการยืนยัน:** ไม่มีการระบุเชื้อโรคอย่างเป็นทางการ แต่มีการรายงานการเจ็บป่วยจำนวนมากอย่างกว้างขวาง
- **แหล่งที่มา:** สภาเสี้ยววงเดือนแดงปาเลสไตน์ ทำให้การของผู้รอดชีวิต

เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่ากลยุทธ์ทางจิตวิทยาและชีวภาพถูกใช้ควบคู่กัน ไม่เพียงเพื่อก่อให้เกิดอันตราย แต่ยังเพื่อปลูกฝังความกลัวและกระตุ้นให้เกิดการอพยพ

อัยน์อัล-ชัยตุน (เมษายน-พฤษภาคม 1948): การทำลายโครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำ

ในกาสิส ปาลมาคโฮมตี **อัยน์อัล-ชัยตุน** สังหารชาวบ้านหลายคนและขับไล่คนที่เหลือ หลังจากนั้น กองกำลังไซออนิสต์ทำลายบ่อน้ำและท่อน้ำของหมู่บ้านเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครกลับมา

- **กลยุทธ์:** นโยบายแผ่นดินไหว — ไม่ใช่ชีวภาพ แต่มีเป้าหมายเพื่อการขับไล่ในระยะยาวเช่นเดียวกัน
- **แหล่งที่มา:** อิลาน ปีเป, **การกวาดล้างชาติพันธุ์ในปาเลสไตน์**

การทำลายแหล่งน้ำไม่ใช่ความเสียหายโดยบังเอิญ แต่เป็นกลยุทธ์ที่คำนวณไว้เพื่อให้หมู่บ้านว่างเปล่าอย่างถาวร

กาลิลีในวงกว้าง: การวางแผนวางยาพิษในน้ำพุ

เอกสารที่ถูกปลดล็อกของ IDF แสดงให้เห็นว่ากองกำลังไซออนิสต์วางแผนที่จะวางยาพิษหรือทำให้แหล่งน้ำในหมู่บ้านกาลิลีหลายแห่งใช้งานไม่ได้ โดยเฉพาะที่อยู่ใกล้แนวเส้นหยุดยิง

- **เป้าหมาย:** ป้องกันการแทรกซึมซ้ำของชาวปาเลสไตน์ที่ถูกขับไล่
- **วิธีการ:** การทำลายหรือการวางแผนปนเปื้อนจุดน้ำ
- **แหล่งที่มา:** หอจดหมายเหตุทหารอิสราเอล อ้างถึงในงานของบุร์ มาซัลฮา และซัลมาน อบู ซิตตา

แผนเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าการวางยาพิษในน้ำเป็นส่วนหนึ่งของหลักการที่กว้างขวาง (“แผนดาเลต”) ไม่จำกัดเพียงหนึ่งหรือสองเหตุการณ์ที่แยกจากกัน

ผลกระทบทางกฎหมาย: การละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศหลายครั้ง

การกระทำที่ระบุข้างต้นถือเป็นการละเมิดกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศอย่างชัดเจนและหลายครั้ง ซึ่งมีผลบังคับใช้ในช่วงสงครามปี 1948:

อนุสัญญากรุงเฮกที่ 4 (1907) — ได้รับการให้สัตยาบันและมีผลบังคับใช้

- **ข้อ 23(ก):** ห้าม “การใช้ยาพิษหรืออาวุธที่วางยาพิษ”
- การโจมตีทางชีวภาพของไซออนิสต์ (อัคร, กาช่า) ละเมิดข้อนี้โดยตรง

กฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ

- การห้ามวางยาพิษในแหล่งน้ำและการกำหนดเป้าหมายไปที่พลเรือนเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายจารีตประเพณี ซึ่งมีผลผูกพันโดยไม่ขึ้นกับการให้สัตยาบันสนธิสัญญา
- การโจมตีเหล่านี้ถึงเกณฑ์ของอาชญากรรมสงครามตามมาตรฐานร่วมสมัย

อนุสัญญาว่าด้วยอาวุธชีวภาพ (BWC, 1972) — อิสราเอลลงนามแต่ไม่ได้ให้สัตยาบัน

- ห้ามการพัฒนา การผลิต และการใช้อาวุธชีวภาพ
- แม้ว่า BWC จะเกิดขึ้นหลังจากนักบวช การใช้ใช้รากสาดใหญ่เป็นอาวุธถูกประณามแล้วภายใต้พิธีสารเจนีวา (1925) ซึ่งอิสราเอลไม่ได้ลงนาม แต่สะท้อนถึงบรรทัดฐานทางกฎหมายที่กว้างขึ้น

กฎหมายกรุงโรมของ ICC (1998) — อิสราเอลไม่ได้ลงนาม แต่ใช้ได้กับ OPT

- การวางยาพิษพลเรือนผ่านน้ำถือเป็นอาชญากรรมสงครามภายใต้ ข้อ 8(2)(ข)(17)
- ICC ได้รับการยอมรับในเขตอำนาจศาลเหนือดินแดนปาเลสไตน์ที่ถูกยึดครอง

ความต่อเนื่องของกลยุทธ์: จากบ่อน้ำสู่การปิดล้อม

การใช้แหล่งน้ำเป็นอาวุธไม่ได้สิ้นสุดในปี 1948 แต่ได้พัฒนาเป็นคุณลักษณะหลักของโครงสร้างการยึดครองของอิสราเอล

เวสต์แบงก์: ความรุนแรงของผู้ตั้งถิ่นฐานต่อโครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำ

ผู้ตั้งถิ่นฐานชาวอิสราเอลในเวสต์แบงก์ที่ถูกยึดครองมักทำลายหรือปนเปื้อนถึงน้ำ บ่อน้ำ และระบบชลประทานของปาเลสไตน์

- **วิธีการ:** ยิงถังเก็บน้ำ ทำลายท่อน้ำ วางยาพิษในจุดน้ำสำหรับปศุสัตว์
- **แรงจูงใจ:** การขับไล่โดยการสร้างสภาพที่ไม่สามารถอยู่อาศัยได้ โดยเฉพาะในพื้นที่ C
- **การปกป้อง:** มักเกิดขึ้นภายใต้การคุ้มกันของ IDF หรือการยอมรับโดยปริยาย
- **เอกสาร:** UN OCHA, B'Tselem, Amnesty International

การปฏิเสธน้ำกลายเป็นกลยุทธ์หลักของการขยายตัวของอาณานิคมผู้ตั้งถิ่นฐาน ตามตรรกะเดียวกันที่ใช้ในปี 1948: ควบคุมที่ดินโดยการตัดทอนชีวิต

ภาษา: การปิดล้อมเป็นสงครามด้านสิ่งแวดล้อมและชีวภาพ

ในภาษา อิสราเอลได้บังคับใช้การปิดล้อมทั้งหมดตั้งแต่ปี 2007 ซึ่งไม่เพียงกำหนดเป้าหมายไปที่ชายแดนและไฟฟ้า แต่ยังรวมถึงการบำบัดน้ำ สุขอนามัย และโครงสร้างพื้นฐานทางการแพทย์

- **การกระทำ:**
 - การทิ้งระเบิดโรงบำบัดน้ำเสียและโรงงานกลั่นน้ำทะเล
 - การปิดกั้นวัสดุที่จำเป็นในการซ่อมแซมระบบน้ำ
 - การป้องกันการส่งน้ำมันเชื้อเพลิงที่จำเป็นในการจ่ายพลังงานให้กับปั๊มน้ำ
- **ผลกระทบ:**
 - กว่า 97% ของน้ำในภาษาไม่สามารถดื่มได้ (WHO)
 - เด็ก ๆ ป่วยด้วยโรคที่เกิดจากน้ำอย่างเรื้อรัง
 - ในปี 2021 หน่วยงานของ UN ประกาศว่าภาษา “ไม่เหมาะสมสำหรับการอยู่อาศัย”

การปิดล้อมเปลี่ยนน้ำ — ซึ่งจำเป็นต่อชีวิต — ให้กลายเป็นอาวุธแห่งการลงโทษ เป็นการสานต่อสมัยใหม่ของหลักการที่เริ่มใช้ครั้งแรกในบ่อน้ำที่ถูกวางยาพิษในปี 1948

ความชัดเจนทางจริยธรรม: ข้อเท็จจริงไม่ใช่ความเกลียดชัง

เป็นความจริงที่ข้อกล่าวหาเรื่อง “การวางยาพิษในบ่อน้ำ” เคยเป็นการใส่ร้ายต่อต้านยิวที่มุ่งร้าย ใช้เพื่อ оправдатьการฆ่าชาวยิวผู้บริสุทธิ์ในยุคโรยูกกลาง แต่การยอมรับกรณีที่ได้รับการบันทึกไว้ว่ากองกำลังไซออนิสต์วางยาพิษในน้ำของปาเลสไตน์นั้น ไม่ใช่การฟื้นคืนการใส่ร้ายนั้น แต่เป็นการพูดความจริงต่อความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์และกฎหมาย

การวิพากษ์วิจารณ์กลยุทธ์ทางทหารและผู้ตั้งถิ่นฐานของอิสราเอล — รวมถึงสงครามชีวภาพ — ไม่ใช่การต่อต้านยิว เป็นหน้าที่ทางศีลธรรมที่ยังรออยู่ในกฎหมายระหว่างประเทศ ความรับผิดชอบทางประวัติศาสตร์ และประสบการณ์ของเหยื่อชาวปาเลสไตน์ การนิ่งเฉยต่อหน้าอาชญากรรมดังกล่าวไม่ได้ปกป้องชาวยิว — มันปกป้องอาชญากรรมสงครามและทำให้เหยื่อของการต่อต้านยิวที่แท้จริงในประวัติศาสตร์ต้องเสียเกียรติ

สรุป: น้ำเป็นอาวุธ ความทรงจำเป็นการต่อต้าน

จากอักเรถึงกาซ่า จากบ่อน้ำในหมู่บ้านที่ถูกก่อวินาศกรรมไปจนถึงการค่อย ๆ ทำให้ขึ้นน้ำในกาซ่าหมดสภาพ การใช้น้ำเป็นอาวุธกำหนดตรรกะของลัทธิอาณานิคมผู้ตั้งถิ่นฐานของไซออนิสต์ เป็นกลยุทธ์ของการกำจัด ช่มชู้ และครอบงำ — และมันไม่เคยหยุดลง

การวางยาพิษในน้ำคือการวางยาพิษในชีวิต และการจดจำบ่อน้ำที่ถูกวางยาพิษของปาเลสไตน์ไม่ใช่การรื้อฟื้นการใส่ร้ายเก่าแก่ แต่เป็นการเผชิญหน้ากับอาชญากรรมสมัยใหม่ — ด้วยความจริง ด้วยกฎหมาย และด้วยความต้องการให้น้ำและความยุติธรรมไหลอย่างเสรีอีกครั้ง